

Krista Wedmanin saarna Tuomiosunnuntaina 25.11.2018

Evankeliumi - Matt. 25: 31-46

Jeesus sanoi opetuslapsille:

”Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: *’Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’*

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: *’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’*

Kuningas vastaa heille: *’Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’*

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: *’Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.’*

Silloin nämäkin kysyvät: *’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?’*

Silloin hän vastaa heille: *’Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.’*

Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.”

SAARNA

Onnellinen hetki? Palauta mieleesi jokin hetki, jolloin olet ollut todella onnellinen.

Millainen on tuo onnen hetkesi?

Millainen on pakolaisleirissä asuvan onnenhetki? Entäpä nälänhädän keskellä kärsivän? Millainen on sen onnenhetki, joka odottaa turhaan ketään tulevaksi, tai sen joka piiloutuu välttääkseen lyönnit ja huudon?

Mitä me voimme tehdä auttaaksemme näitä kärsiviä lähimmäisiämme lähellä ja kaukana? Emmehän voi pelastaa kaikkia, emme yksin tai edes koko Keravan voimin. Eihän meiltä voi sellaista vaatia?

Väärin.

Meiltä vaaditaan paljon ja vielä enemmän. Joka ikisen ihmisen kohdalla vaatimus on yhtä kova, ja vielä vähän kovempi länsimaisen kristityn kohdalla. Joka ikinen aamu tehtäväsi tänään on: pelasta maailma!

Käytä kaikki voimasi, kaikki taitosi, kaikki mitä sinulla on, ja auta lähimmäistäsi, suojele maapalloa!

Olemme mahdottoman tehtävän edessä, tehtävän, josta ei kuitenkaan voi saada potkuja. Tehtävän, jonka pariin on vain palattava, vaikka olisi kuinka huonosti mennyt ja kuinka saanut köniinsä, vaikka olisi epäonnistunut totaalaisesti. Sillä kärsimyksessä ei ole taukoja, ilmastonmuutos ei pidä vapaapäiviä, ei ole hetkeä, jolloin ei olisi mitään tehtävää.

Meiltä vaaditaan paljon. Ja joskus seisomme Kuninkaan edessä vastaamassa siitä, miten olemme onnistuneet. Olenko tehnyt kaikkeni, olenko todella todella tehnyt kaikkeni...

Ja silloin me näemme:

näen surullisen lapsen, yksinäisen vanhuksen, nälkään kuolleen ja näen koko elämänsä pakolaisleirillä asuneen. Ja näen, että siinä on oma lapseni, oma äitini, oma isäni, omat sisareni ja veljeni.

Siinä ovat rakkaani, joiden puolesta tekisin mitä tahansa.

Mitä näen tänään, kun katson ympärilläni. Tuttuja, kivoja ihmisiä, työkavereita, keravalaisia... Tuolla on Miksu, tosi mukava ja hauska työkaveri, ja ei millään pahalla, mutta en Miksun puolesta kuitenkaan olisi valmis tekemään ihan mitä tahansa. Ja mitä jos kohdalle osuu joku aivan tuntematon, vaikkapa joku jonka kanssa olen täysin eri mieltä. Ei kai silloin ole pakko tehdä IHAN MITÄ TAHANSA hänen puolestaan?

Vaatimus on edelleen sama, Miksu, toisinajatteleva tai oma lapseni, minun on tehtävä kaikkeni hänen puolestaan.

Lapseni kohdalla rakkaus tulee itsestään, toisten kohdalla minun on kaivettava se itsestäni. Rakastaminen, lähimmäisen rakastaminen, ei ole helppoa. Se vaatii työtä, vaivannäköä, uhrauksia, harjoittelemista. Ja siltikin se on vaikeaa. Mutta välttämätöntä.

Vaikka Jeesus listaa tekoja, ei oikeasti ole meille listaa siitä, mitä tehdä. Emme voi suorittaa rakastamista. Emme siis edes tiedä mitä pitäisi tehdä. Tai jotkut ehkä ovat tietävinään, toistenkin puolesta. Ei riitä, että kuljen silmät, korvat ja sydänkin avoinna, minun on etsittävä ja löydettävä ihmisiä, asioita, paikkoja, joissa toimia toisten ja koko maailman puolesta.

Minulta vaaditaan paljon. Ja joskus seison Kuninkaan edessä vastaamassa siitä, miten olen onnistunut. Jo nyt tiedän, että en ole.

Miksi siis jatkaa mahdotonta tehtävää.

Tehtävää, jossa en voi onnistua. Teoillani en voi voittaa tai ansaita pelastusta itselleni.

Jaahas, olemme umpikujassa, eiköhän lähdetä kotiin.

•

Hetkinen!

On yksi, joka on onnistunut mahdottomassa tehtävässä. On yksi, joka on täyttänyt vaatimukset. On yksi, joka on tehnyt kaikkensa toisten puolesta.

Hän on pelastanut minun lapseni, minun äitini, isäni, siskoni ja veljeni, jokaisen meistä, kaikki keravalaiset, joka ikisen ihmisen ja koko maailman!

Miksi? Siksi, että Hän rakastaa.

Hän rakastaa, kun minä en pysty, hän antaa uuden mahdollisuuden, kun epäonnistun, hän tekee ihmeitä, kun viimeinenkin toivo on mennyt.

Ilman häntä ei olisi ketään meistä. Ilman häntä ei olisi mitään. Ilman häntä minulla ei olisi lapsia, äitiä, isää, siskoja, veljiä, Hän ON minun veljeni, siskoni, isäni, äitini, Hän ON minun lapseni. Hän on minussa, sinussa, jokaisessa meistä, hänet me näemme, kun katsomme tarpeeksi pitkään, kun uskallamme rakastaa, kun annamme Hänen, joka on meissä, rakastaa meidän puolestamme.

Hänen vuokseen me toimimme, joka päivä, teemme kaikkemme toisten puolesta, ei velvollisuudesta, ei palkkion toivossa, vaan rakkaudesta Kristukseen. Ja Kristuksen rakkaudella.